

From: Hovav Artzi

Sent: Sunday, July 03, 2011 6:41 PM

ענישה - המועד הקובע לעניין העונש הוא מועד גזר הדין ולא מועד הגשת כתב האישום - קנס 400,000 ש"ח בגין אי קיום צו - רע"פ 10571/08, מדינת ישראל נגד מלכיאל

לתובעים שלום,

מצ"ב לידיעתכם פסק דין חשוב מאוד של בית המשפט העליון (כבוד הנשיאה ביניש, המשנה לנשיאה ריבלין והשופטת נאור) ברע"פ 10571/08, מדינת ישראל נגד מלכיאל.

בית המשפט העליון קיבל את בקשת רשות הערעור שהוגשה מטעם המדינה (על ידי המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין) ואת הערעור לגופו וקבע, כי ככלל, המועד הקובע לעניין הענישה בגין עבירה נמשכת הוא מועד גזירת הדין או הפסקת הימשכות העבירה – ולא מועד הגשת כתב האישום. בכך הפך בית המשפט העליון פסק דין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע שקבע, כי עבירה לפי סעיף 210 מתגבשת לעניין העונש ביום הגשת כתב האישום, ומשכך בית המשפט אינו רשאי להטיל על הנאשם קנס יומי בהתחשב במועדים בהם הפר את הצו לאחר שהוגש כתב האישום (אלא אם כן תוקן כתב האישום או שהוגש כתב אישום חדש). פסק הדין של בית משפט השלום שגזר על המשיב קנס בסך של 400,000 ₪ הושב על כנו.

שימת לבכם במיוחד:

- א. ניתוח מהותה של העבירה הנמשכת, ההבחנה בין מועד גיבושה האיכותי לבין היקפה הכמותי והקביעה, כי פרק הזמן בו נמשכת ההתנהגות מהווה אמת-מידה למשקלה האנטי-חברתי של העבירה.
- ב. הגשת כתב האישום כשלעצמה אינה מנתקת את רצף העבירה הנמשכת. ככל שתוכח הימשכותה של העבירה בזמן ההליך הפלילי מעל לכל ספק סביר, על בית המשפט לתת לכך משקל בעת גזירת דינו של הנאשם.
- ג. מרכז הכובד של הליך הראיות הינו בהוכחת יסודות העבירה המגבשים את בסיסה האיכותי. לאחר מכן, כל שיש להוכיח הוא אחד משניים: שהעבירה לא פסקה אלא התמשכה מאז התגבשה, או לחלופין שרצף העבירה נקטע בנקודת זמן כלשהי לאחר הגשת כתב האישום, וזו פסקה מהימשכותה. אם הוכחה התביעה שהעבירה עודנה נמשכת, כל שעל הנאשם לעשות הוא להקים ספק סביר באשר להימשכותה של אותה התנהגות, המשמשת ראייה להימשכות העבירה.

שימת לבכם שבפסקה 14 לפסק הדין קובע בית המשפט העליון, שהמועד להקמת ספק סביר בעניין הימשכות העבירה הוא פרשת ההגנה, הגם שבפסק הדין נקבע, כי מועד גזירת הדין הוא מועד הקובע להטלת העונש. לטעמנו, יש להבין את האמור בפסקה 14 יש להבין כמתייחס לסיטואציה מסויימת, לפיה בעת מועד ההוכחות (ככל שהן מתקיימות) מתעוררת מחלוקת עובדתית בשאלה האם ההפרה נמשכת או שכבר פסקה. מקום שהוכח או שאין מחלוקת שההפרה נמשכת במועד גזר הדין, יש לבקש לגזור קנס יומי עד לאותו מועד.

ד. ככלל, במקרים של עבירות הנמשכות גם לאחר הגשת כתב האישום, בזמן שהדין המשפטי בו מתנהל אין מקום להגשת כתב אישום נוסף בגין התקופה שלאחר הגשת כתב האישום. שכן, מדובר באמצעי מכביד על הנאשם ועל בתי המשפט, המטיל עומס מיותר, שאף אינו אפקטיבי, כאשר נאשם ממשיך בהתנהגותו העבריינית גם כאשר כתבי אישום תלויים ועומדים נגדו, ושיש בו ניצול לרעה של משאבי האכיפה.

ה. תיקון כתב האישום תוך כדי ההליך ועדכון התקופה בה נמשכת ההפרה עשוי לא אחת לסייע בניהול יעיל והוגן של ההליך, אך אין מדובר בפיתרון נכון וישים בכל מקרה ומקרה: "אין לחייב את התביעה, בכל מקרה של עבירה נמשכת, לתקן באורח מלאכותי את כתב האישום על דרך תיקון התאריך הרשום בראשו. אפשרות תיקון כתב האישום עשויה להיות עדיפה במקרים מסוימים, אך אין היא הכרחית. אפשרות כזו אינה שוללת את העובדה הפשוטה, שכאשר כתב האישום מוגש שעה שהעבירה עודנה נמשכת, וכתב האישום מנוסח כראוי, מנוי וברור לצדדים כולם כי אין הוא מתיימר לטעון כי תמה ונשלמה העבירה; אלא רק, כפי שארע במקרה דנן, שהתגבש אותו אירוע 'איכותי' המקים את העבירה ומאפשר להעמיד בגינה את העברין לדין. כאשר בנסיבות כאלו נמשכת העבירה לתוך המשפט, על התביעה להעמיד את הנאשם על כוונתה לכלול את התמשכות העבירה לעניין העונש. משכך נעשה, והעבירה מוכחת כדבעי בראיות, אין להתעלם באופן מלאכותי מהמשכיות העבירה רק בשל התאריך בו הוגש כתב האישום. אין זו דרכו של ההליך הפלילי".

הנחייה

לאור הקביעות האמורות במקרים של התמשכות אי קיום צו, הנכם מתבקשים לנסח את כתב האישום בלשון הווה ובאופן שיעלה ממנו באופן ברור וחד משמעי כי העבירה עודנה נמשכת, וכי אם יורשע הנאשם תבקש התביעה לגזור את עונשו בהתאם לתקופת

ההפרה כפי שתוכח בעת הכרעת הדין או הטיעון לעונש, לפי המאוחר. אציין כי לא אחת ראינו כתבי אישום המנוסחים באופן המגביל תקופות (כגון: בתאריכים X, Y ו- Z) או באופן התוחם תקופות "בין התאריכים כך וכך נמצא כי..." וכיו"ב. ניסוחים שכאלה בהקשר שלפנינו הינם פסולים ועלולים להחמיץ את הענין. בתיק הנדון כתב האישום נוסח כראוי, אפשר את הטלת הקנס היומי עד למועד גזר הדין וסלל את הדרך לקביעתה של ההלכה החשובה.

אני שב ומזכיר, כי במקרים של אי קיום צווי הריסה, יש לבחון הן האם בוצע הצו והן האם נמשך השימוש. ככלל, במקרים של המנעות מביצוע צו והמשך שימוש – יש עניין לציבור בהגשת כתבי אישום בגין שתי העבירות: אי קיום צו ושימוש שלא כדין, וזאת כדי להבחין בין מקרים שבהם לא מבוצע הצו, אך אין שימוש שלא כדין, לבין מקרים שבהם לא רק שלא מבוצע הצו אלא שבפועל נעשה גם שימוש אסור.

עובר לשלב הראיות לעונש יש לבדוק שוב האם קיים הצו והאם נמשך השימוש, ולהביא במקרה הצורך ראיות לכך.

חובב ארצי

מנהל המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין, פרקליטות המדינה
דרך מנחם בגין 125, קרית הממשלה | ת.ד. 7303 | תל אביב 67138

בית המשפט העליון

רע"פ 10571/08

בפני: כבוד הנשיאה ד' ביניש
כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופטת מ' נאור

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: אהרון מלכיאל

בקשת רשות ערעור על פסקי-דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע מיום 30.10.2008, בתיק ע"פ 5271/08, שניתן
על ידי כבוד השופט י' אלון

תאריך הישיבה: כ"ו באדר א' התשע"א (02.03.2011)

בשם המבקשת: עו"ד יריב אבן חיים

בשם המשיב: עו"ד גדעון היכל

פסק-דין

הנשיאה ד' ביניש:

המדינה הגישה בקשת רשות ערעור על פסק-דינו בערעור של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (הנשיא י' אלון). הבקשה הוכאה בפנינו ודנו בה כבערעור.

השאלה שהוצבה בערעור זה היא, האם רשאי בית המשפט להביא בתשובון בעת קביעת עונשו של אדם שהורשע בעבירה נמשכת, את פרק הזמן בו התמשכה העבירה גם לאחר מועד הגשת כתב האישום. במלים אחרות, מהו המועד הקובע לעניין הענישה כגין עבירה מתמשכת, האם מועד הגשת כתב האישום או מועד גזירת הדין.

1. אהרון מלכיאל, המשיב בבקשת רשות הערעור שלפנינו, הורשע ביום 16.12.2001, במסגרת הסדר טיעון בת"פ 3587/99, בעבירה של בניית גן אירועים ללא היתר בנייה. המדובר בבנייה לא-חוקית בהיקף נרחב ביותר, שהשתרעה על פני 19 מבנים שונים בשטח של כ-20 דונם, שהוקמו ללא בחינת גופי התכנון, מבלי שנתקבל אישורם ומבלי שניתן היתר בנייה כחוק. בגזר הדין, חויב המשיב להרוס את המבנים עד ליום 12.5.2003. המשיב הגיש שתי בקשות לדחיית מועד ביצוע ההריסה, בעקבותיהן נדחה המועד האחרון לקיום הצו ליום ה-1.9.2004. בית משפט השלום סירב לבקשה נוספת של המשיב לדחות, בפעם השלישית, את מועד קיום הצו, וערעור שהוגש על החלטה זו נדחה. כד כבד התרחשה במקום תאונה חמורה בה נפל אחד מעמודי המבנים ופצע ילדה, שנוקקה לאשפוז ולטיפול רפואי בבית החולים. חרף אירוע קשה זה, ובניגוד לסדרת ההחלטות השיפוטיות העקבית והחד-משמעית בעניינו, לא הרס המשיב את המבנים במועד הנדחה, והמשיך להפעיל את גן האירועים שבנה שלא כדין וללא היתר – משל לא הוצא צו ההריסה מעולם.

2. בגין התנהגות זו הוגש כתב האישום מושא רשות הערעור שלפנינו. המשיב הואשם בבית משפט השלום בעבירה של הפרת צו שיפוטי לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה), בכך שלא קיים את צו ההריסה ולא הרס את 19 המבנים בהם הפעיל את גן האירועים. גם החברה בניהול המשיב הואשמה, בצוותא חדא עימו, בהפרת דיני התכנון והבניה, אולם ערעור המדינה שלפנינו מופנה רק כלפי גזר דינו של המשיב. כתב האישום הוגש ביום 27.10.2004, כחודשיים לאחר המועד האחרון לביצוע צו ההריסה. כד כבד הגישה המדינה בקשה, במסגרת ההליך הפלילי, ליתן צו הפסקה שיפוטי לפי סעיף 239 לחוק התכנון והבניה כנגד המשיב וכנגד החברה שבאמצעותה הפעיל את גן האירועים (כ"ש 8738/04). המשיב, בעדותו בהליך זה, אישר כי הוא ממשיך להפעיל את גן האירועים והודיע, כי חרף קיומו של צו ההריסה אין בכוונתו להפסיק להפעיל את המקום. צו הפסקה שיפוטי ניתן ביום 2.2.2005. המשיב ערער על החלטה זו לבית המשפט המחוזי (ע"פ 7087/05), ומשנדחה ערעורו – הגיש בבקשת רשות ערעור לבית משפט זה. טענותיו נדחו והצו הפך חלוט (רע"פ 6819/05), אך בזאת לא תמה מסכת ההליכים בעניינו של המבקש. ב-28.11.2005 הגיש המבקש פעם נוספת בקשה דחופה לעיכוב צו ההריסה, ועל אף שזו נדחתה, שב המבקש וערער לבית המשפט המחוזי (עפ"א 701/06), ולאחר מכן ברשות

לכית משפט זה (רע"פ 5986/06), שדחה אף הוא את בקשתו. גם לאחר הליך זה לא קיים המשיב את חובתו להרוס את המכנים, וכחודשיים לאחר מכן, ביום ה-19.9.2006, עשתה כן המערערת בעצמה. חוצאת העיכובים החוזרים ונשנים בעניינו של המערער הייתה שהנאשמים השיבו לכתב האישום מושא רשות הערעור שלפנינו רק ב-12.7.2007, לאחר שגן האירועים כבר נהרס על ידי הרשויות.

3. בית משפט השלום בבאר שבע (השופט י' אקסלרד) הרשיע את המערער בעובדות כתב האישום ופסק כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם לא הרס את המכנים עד המועד הנדחה לביצוע ההריסה, הוא יום ה-1.9.2004. את הכרעת הדין ביסס בית המשפט גם על ראיות מאוחרות ליום הגשת כתב האישום, בהן אחד מביקורי העד מטעם המבקשת באתר, וכן הודאותיו של המשיב בהליכים השונים שהתנהלו נגדו לאחר שהוגש כתב האישום, ואוזכרו לעיל. לעניין העונש, הביא בית משפט השלום בחשבון את העובדה שהמבנה נהרס רק ביום ה-19.9.2006, כשנתיים ימים לאחר המועד האחרון לביצוע צו ההריסה. בית המשפט קיבל בכך את עמדת המערערת, שטענה בטיעוניה לעונש כי ניתן להטיל על המשיב, כגדר הענישה המותרת בסעיף 210 לחוק התכנון והבניה, קנס בגין כל יום בו הפר את הצו השיפוטי, אף לאחר הגשת כתב האישום. בקביעת העונש התחשב בית המשפט לקולה בגילו המבוגר של המשיב ובמצבו הרפואי, ודן את המשיב, בין היתר, לקנס בסך 400,000 ש"ח.

4. על פסק-דין זה הגיש המשיב ערעור לבית המשפט המחוזי. בערעורו טען המשיב גם כנגד ההרשעה, גם כנגד חומרת העונש. בית המשפט המחוזי (הנשיא י' אלון) דחה את ערעורו של המשיב לעניין ההרשעה, אך קיבל את הערעור לעניין העונש. בפסק דינו קיבל בית המשפט את עמדת המערערת לפיה העבירה המוגדרת בסעיף 210 הינה עבירה נמשכת, אך קבע כי הגשת כתב אישום מנתקת את מרוץ התמשכותה של העבירה מאותו יום ואילך. על אף קביעתו כי המשיב לא חלק כלל כי המכנים אותם נצטוו להרוס עמדו על מכונם והמשיכו לפעול עד שנהרסו ביום 19.6.2006 בידי הרשויות, קיבל בית המשפט את טענת המשיב לפיה עבירה לפי סעיף 210 מתגבשת ביום הגשת כתב האישום, ומשכך, אין בית המשפט רשאי לפסוק לנאשם קנס בהתחשב במועדים בהם הפר את הדין לאחר שהוגש כתב האישום. בית המשפט מצא כי סכום הקנס המכסימלי שניתן להטיל על הנאשם במצב דברים זה עומד על 74,100 ש"ח, ובהתחשב בחומרת העבירה, העמיד את הקנס על 70,000 ש"ח. אכן, בית משפט קמא היה מודע לכך שהתוצאה אליה הגיעה הינה "מטרידה". עם זאת, לשיטתו יכולה הייתה התביעה ללכת באחד משני מסלולים אפשריים על מנת לחמוק מתוצאה זו. ראשית,

יכלה התביעה לבקש מבית המשפט, בכל שלב טרם ניתן פסק הדין, לתקן את כתב האישום. שנית, פתוחה בפניה הדרך להגיש כתב אישום נוסף ביחס לתקופה בה הפר הנאשם את הצו לאחר שהוגש כתב האישום כנגדו.

5. על פסק-דין זה הגישה המערערת את בקשת רשות הערעור שלפנינו. החלטנו לדון בבקשה כבערעור. בבקשתה, חוזרת המערערת על טענותיה בפני בית המשפט המחוזי, ועומדת על כך כי בעבירות נמשכות, אשר הימשכותן לאחר מועד הגשת כתב האישום הוכחה כדבעי בבית המשפט שדן את הנאשם, ניתן וצריך להתחשב בתקופת הימשכות זו לצורך גזירת עונשו של הנאשם. כן שוללת המערערת את שתי החלופות שהציב בפניה בית המשפט המחוזי. לטענתה, מקום בו תקופת הימשכות העבירה לאחר הגשת כתב האישום מוכחת היטב ומעל לספק סביר, אין כל הצדקה לסרב את הליך האכיפה ולחייב את התביעה לתקן את כתב האישום או לפתוח בהליכים נוספים. לשיטתה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי מוביל לתוצאה, לפיה דווקא כאשר פועלים גורמי האכיפה ביעילות ומזדרזים לנקוט בהליכים על מנת לקדם את אכיפת החוק, הרי שהגשת כתב אישום בסמוך למועד אי-קיום צו בית המשפט מקשה על מיצוי הדין עם הנאשמים.

המשיב, מנגד, סומך את ידיו על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי. המשיב טוען כי בית משפט השלום, בגזרו את עונשו על סמך ימי הפרה שלא פורטו בכתב האישום, חרג מהכלל לפיו "אין עונשין אלא אם כן מזהירין". מוסיף המשיב וטוען טענות מטענות שונות, כשבין היתר הוא משווה בין התמשכות העבירה הנמשכת לקיומן של נסיבות מחמירות בעבירות אחרות. יאמר מייד כי טענות אלה אינן משכנעות. השאלה העומדת לפנינו הינה אחת ויחידה: האם רשאי בית המשפט להביא בחשבון, לעניין עונשו של אדם שהורשע לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, פרק זמן בו התמשכה העבירה לאחר שהוגש כתב האישום, או שמא מהווה הדבר פגיעה לא מוצדקת בזכויותיו של הנאשם. לדיון בשאלה זו נפנה עתה.

המסגרת הנורמטיבית – סעיף 210 לחוק התכנון והבניה

6. פרק י' לחוק התכנון והבניה מגדיר סדרה של עבירות בדרגות חומרה וענישה שונות. החוק קובע את יסודות העבירות, את סיווגן ואת עונשן, ומסמך את בית המשפט, שעה שגזור הוא את דינו של נאשם, לצוות עליו להרוס, לפרק או לסלק מבנה שנבנה שלא כדין, להפסיק שימוש לא חוקי במקרקעין ככל שישנו, ולעשות את כל

הדרוש על מנת להתאים את הבניה שנעשתה להיתר או לתכנית כדין. כשם שמוסמך בית המשפט ליתן צו כנגד המורשע בדין, כך רשאי הוא ליתן צו המחייב את הוועדה המחוזית לפעול להסרת אי-החוקיות שבבנייה.

מבין העבירות המוגדרות בפרק י' לחוק, קובע הפרק דין מיוחד לעבירות שעניינן הפרה ואי-קיום של צווים שיפוטיים. כך, קובעים סעיפים 210, 240 ו-249 לחוק כי אדם שאינו מקיים צו שניתן על ידי בית המשפט, דינו מאסר שנה; אם הוסיף אותו אדם להפר את הצו "ונמשכה העבירה" – דינו של המפר קנס כאמור בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), לכל יום של עבירה. הדברים אמורים בפרט בסעיף 210, הקובע דין זה עבור נאשם שהורשע בדין, ואינו מקיים צו שביצעו הוטל עליו בגזר הדין:

210. נשפט שאינו מקיים צו לפי סעיפים 205 או 206, בתוך המועד שקבע בית המשפט, דינו - מאסר שנה ואם נמשכה העבירה אחרי תום המועד, דינו - קנס כאמור בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, לכל יום של עבירה.	אי-קיום צו בית המשפט
--	----------------------

בנוסחו הנוכחי, עומד הקנס הקבוע בסעיף 61(ג) על סך של 1,300 שקלים חדשים "לכל יום של עבירה". וכך קובע סעיף 61(ג) לחוק העונשין:

61. ... (ג) מקום שקבוע בחוק לעבירה נמשכת קנס או קנס נוסף לכל יום של עבירה רשאי בית המשפט להטיל, במקום אותו קנס - קנס עד 1,300 שקלים חדשים.	שיעור הקנסות
--	--------------

7. העבירה הקבועה בסעיפים אלו, בדומה לעבירות נוספות המוגדרות בפרק י' לחוק התכנון והבניה, הינה עבירה נמשכת. אכן, אדם שאינו מקיים צו שיפוטי שהוצא נגדו מכוח סעיפים 205 ו-206 לחוק התכנון והבניה, עובר עבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, והוא ממשיך לעבור עבירה זו כל עוד אינו ממלא אחר הצו השיפוטי (ע"פ 450/77 בעל-טכסא נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 152, 158 (1977); רע"פ 11920/04 טעיד נאיף נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.3.2007) (להלן: פרשת נאיף); רע"פ 3742/07 שטרדק נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 17.05.2007); ש"ז פלר יסודות

בדיני עונשין ג' 187 (1992), (להלן: פלר)). דוקטרינת העבירה הנמשכת מתייחסת לעבירה המחייבת קיום משך זמן כלשהו עד להשלמתה התחילית, ועם זאת היא הולכת ונמשכת עד להשלמתה הסופית, מבלי שהיא תדלה להיות עבירה אינטגרלית אחת (S.Z. Feller, *Classification of Crimes in Respect of Continuity*, 2 ISR. L. REV. 232, (1967) 234; פלר, בעמ' 170; ר"ע 122/82 מרדכי עלפי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 326, 330 (1982) (להלן: פרשת עלפי)). לצורך התגבשותה של עבירה נמשכת, נדרשת התמדה של עושה העבירה בביצועה במשך זמן מסוים. לאחר שהתגבשה העבירה בשלב הראשוני, נתמלאו יסודותיה של העבירה, ובסיסה ה"איכותי" הושלם; כל עוד היסוד ההתנהגותי של העבירה נמשך, יש לראותו כמתמוג בעבירה שבוצעה והופך להיות חלק אינטגרלי ממנה; התמדה נוספת בהתנהגות העברינית אינה משפיעה עוד על עצם קיום העבירה אלא רק על היקפה. ככל שחולף הזמן והעבריין אינו ממלא את החובה המוטלת עליו, הולכת העבירה ותופחת מבחינה "כמותית", עד להתערבות גורם המנתק את רצף העבירה, או עד להפסקתה של ההתנהגות (פלר, בעמ' 171, 185-186). ודוקו: בעוד שהשלב הראשון, "האיכותי", הינו הכרחי להתהוותה של עבירה מושלמת, השלב השני, "הכמותי", הוא אפשרי בלבד ואינו מוגבל בזמן.

ניתוח זה, הרואה בעבירה הנמשכת יחידה שלמה אחת, מונע פיצול מלאכותי של מערכת עובדתית אחת לעבירות נפרדות, תוצאה לא רצויה לכל הדעות (פרשת עלפי, בעמ' 329-330). בד בבד, מעניק ניתוח זה משמעות כפולה לפרק הזמן בו נמשכת ההתנהגות: ברובד הראשון, מכונן פרק זמן זה באורח קונסטיטוטיבי את הגדרת העבירה כ"נמשכת"; ברובד השני, פרק הזמן בו נמשכת ההתנהגות מהווה אמת-מידה למשקלה האנטי-חברתי של העבירה. כך בכלל, וכך בפרט בכל האמור בסעיף 210 לחוק התכנון והבניה, שמבנהו הפנימי נותן ביטוי לשני הרבדים האמורים. הסעיף מבחין בין כינונה הקונסטיטוטיבי של העבירה – אי-קיום צו בית משפט במועדו – המצוי ברישת הסעיף, לבין משקלה האנטי-חברתי של העבירה, המוצא את ביטויו בסיפת הסעיף הקובעת קנס בעבור כל יום בו נמשכת העבירה לאחר המועד האמור. מטבע הדברים, משקלה האנטי-חברתי של עבירה שעניינה הפרת צו שיפוטי הינו גדול במיוחד, וככל שמוסיף העבריין לעמוד במריו ושלטון החוק נותר נפגע – חמורה העבירה שבעת מונים. לא בכדי קבע בית משפט זה לא אחת, כי העבירה הקבועה בסעיף 210 לחוק התכנון והבניה היא מהחמורות שבדיני התכנון והבניה (ר"ע 23/83 בנימין פור נ' מדינת ישראל פ"ד לח(1) 533 (1983) (להלן: פרשת פור); ע"פ 578/78 מדינת ישראל נ' עיטה, פ"ד לו(1) 723, 725 (1978)).

8. משנמצא כי העבירה הקבועה בסעיף 210, שבגינה הורשע המשיב, הינה עבירה נמשכת, עלינו להוסיף ולבחון האם הגשת כתב אישום מנתקת בהכרח את רצף העבירה הנמשכת, כך שלאחריה לא ניתן עוד לשייך את המשך ההתנהגות העבריינית לעבירה שבאישום. כאם נשיב לשאלה זו בשלילה, יהיה עלינו לבחון באלו תנאים יכול בית המשפט להביא בחשבון את התמשכות העבירה לאחר הגשת כתב האישום, כעת גזירת דינו של הנאשם.

הגשת כתב אישום ורצף העבירה הנמשכת

9. מהיבט הזמן, אין העבירה הנמשכת דומה לכל עבירה אחרת בספר החוקים. בניגוד ליתר העבירות, המתחילות ומסתיימות בעבר הקרוב, בדרך כלל, למועד הגשת כתב האישום, העבירה הנמשכת עשויה להימשך לתוך תחומי ההליך השיפוטי עצמו, תוך שהיא מתפרסת ומרחיבה את היקפה. אמנם, גם עבירה נמשכת עשויה להתחיל, להימשך ולהסתיים טרם הגשת כתב האישום. אולם מצב דברים זה כלל אינו מחויב, והיפוכו הוא אך נגזרת מתבקשת מטבעה של העבירה הנמשכת. כפי שציינו, העבירה הנמשכת באה לכלל גיבוש מרגע שהושלם בסיסה "האיכותי". התמדה בהתנהגות העבריינית הבאה לאחר מכן אינה משפיעה עוד על עצם קיום העבירה, אלא רק על היקפה. כפועל יוצא, ניתן להגיש כתב אישום כנגד מבצע עבירה נמשכת כבר לאחר שבסיסה האיכותי התגבש, אף טרם סיימה זו לתפוח מבחינה "כמותית". מטעם זה מעמידה בפנינו העבירה הנמשכת אתגר מיוחד, בכווננו לבחון את טיב היחסים בין הימשכות העבירה הנמשכת לבין מועד הגשת כתב האישום.

10. בית משפט זה נדרש לשאלת היחס בין העבירה הנמשכת לכתב האישום פעמים מספר, אף כי השאלה נידונה בהיבטים שונים ומזוויות שונות מהעניין הנתון עתה להכרעתנו. השאלה התעוררה לראשונה בפרשת עלפי, בה נידון עניינו של אדם שהורשע בעבירה נמשכת של אי הגשת דו"ח על הכנסות לפי פקודת מס הכנסה. בית המשפט נדרש לבחון, לצורך הפעלת מאסר על תנאי, האם עבירה זהה שעבר הנאשם בשנת המס העוקבת מהווה חלק מתמשך מהעבירה הראשונה, בה הורשע. השופט ש' לויין פסק כי מדובר בשתי עבירות נפרדות, ואגב כך העיר כי לו היה מדובר בעבירה אחת נמשכת – לא ניתן היה להרשיע את המערער בגינה בשנית על בסיס כתב אישום חדש. בחלוף השנים, שבה שאלה זו להתעורר בפסיקה, זו הפעם ביחס לסעיף 210 עצמו. בדנ"פ 7694/97 איוב נ' ועדת התכנון והבניה "מעלה חרמון" (לא פורסם, 6.2.1998) ובפרשת נאיר קבע בית משפט זה, כי אם הוסיף אדם להמרות צו שיפוטי לאחר שכבר הוגש נגדו

לראות בהכרח בהגשת כתב אישום, כשלעצמה, אירוע המנתק את רצף העבירה הנמשכת. לעניין זה, יש לייחס משקל רב לדרך בה מנוסח כתב האישום. כך, יש לבחון האם כתב האישום מגלה כוונה להעמיד את הנאשם לדין רק בגין תקופה מסוימת בה עבר את העבירה המיוחסת לו, או שמא עולה ממנו כי המאשימה סבורה שהעבירה המיוחסת לנאשם מוסיפה ומבוצעת על ידו גם בעת הגשת כתב האישום ממש. מטבע הדברים, במקרה האחרון יקשה על התביעה לנסח בדיוק נמרץ את מועדי האישום, שכן כאשר העבירה נמשכת לתוך המשפט התביעה אינה יכולה לנקוב בתאריך עתידי בו יסתיים ביצועה של העבירה, שעד אליו מתחייבת היא להוכיח את דבר קיומה בראיות. בנסיבות אלה, אין פסול בכך שהתביעה תוכיח כמשפט את התמשכות ביצוע העבירה, כל עוד המשך ההתנהגות העבריינית מוכח כדבעי במהלך המשפט ולנאשם ניתנת הזדמנות להתגונן ולהעלות טענותיו. אכן, כאשר כתב האישום אינו מגלה כוונה לתחום את האישומים לפרק זמן מסוים, וכאשר התביעה עומדת על כוונתה להוכיח את הימשכות העבירה גם במהלך המשפט, אין לראות בהגשת כתב האישום אירוע מנתק ואין ליתן להגשת כתב האישום, כשהיא לעצמה, למנוע את בירור הימשכותה של העבירה בבית המשפט. מסקנה זו מתחייבת מאופייה המיוחד של העבירה הנמשכת. על כך כתב פרופ' פלר:

“אין זה ראוי שאדם, אשר מתמיד בהתנהגותו האסורה, ימרה את החוק במצח נחושה גם שעה שהוא עומד בפני הרשות השופטת, מבלי שזו תוכל להגיב גם על הקטע של התנהגותו האסורה באותה שעה ממש, שבין הגשת כתב האישום לבין גזירת הדין” (פלר, בעמ' 200).

ואם כך לעניין עבירות נמשכות ככלל, קל וחומר שזהו המצב כשעסקינן בעבירות נמשכות שעניינן הפרה של צווים שיפוטיים, דוגמת זו הקבועה בסעיף 210 לחוק התכנון והבניה. אל מול הפגיעה הקשה בשלטון החוק ובאכיפתו השוויונית כלפי כלל האזרחים, אין להעלות על הדעת כי בית המשפט יעלים עין מהפרה נמשכת של צו שיפוטי, בעת שהנאשם באותה עבירה ממש עומד לפניו, ומוסיף להפר את הצו.

13. בהתחשב במסקנה אליה הגענו, שאין בהגשת כתב האישום כשלעצמה כדי לנתק את רצף העבירה הנמשכת, ממילא ברור כי אם תוכח הימשכותה של העבירה בזמן ההליך הפלילי מעל לכל ספק סביר, יהיה על בית המשפט לתת לכך משקל בעת גזירת דינו של הנאשם. אין זו אלא מסקנה מתבקשת מהגישה שהצגנו עד כאן. כפי שצוין, הימשכותה של העבירה רלוונטית לא רק לגיבושה הקונסטיטוטטיבי של העבירה,

אלא גם למשקלה האנטי-חברתי הכולל. שלב גזירת הדין הינו השלב בו ראוי לשקלל רובד זה בהימשכות העבירה, ובו ראוי להביא בחשבון, לצד יתר הנתונים הרלוונטיים, את משקלה האנטי-חברתי של העבירה, שהולך וכבד ככל שזו הולכת ותופחת (לעניין שיקוליו של בית המשפט בשלב גזירת הדין ראו, למשל, ע"פ 1290/93 יאיר לוי נ' מדינת ישראל פ"ד מח(5) 158, 172-173 (1994); ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נז(1) 577, 596-597 (2002)).

14. גם שיקולים של מדיניות ענישה ושיקולי יעילות תומכים במסקנה זו. רואה אני טעם רב לעניין זה בטענתה של המערערת, לפיה כל תוצאה אחרת תתמרץ את הרשויות להשתהות בהגשת כתבי אישום כנגד נאשמים בביצוע עבירות נמשכות, שטרם חדלו מהתנהגותם העבריינית, ותעניק מעין "חסינות" לנאשמים ש"שפר מזלם" והרשות, ביעילותה, מיהרה להגיש נגדם כתבי אישום. תוצאה זו אף תשפיע לרעה על יכולת ההרתעה של הרשויות למול מבצעי עבירות נמשכות, החשובה במיוחד בדיני התכנון והבניה. כידוע, עבריינות התכנון והבניה הוגדרה זה מכבר על ידי בית משפט זה כ"מכת מדינה". מערכת אכיפת החוק ניצבת בנושא זה מול קשיים רבים ובפני תופעות של זלזול בוטה בהוראות החוק ובצווים שיפוטיים מצד עברייני הבנייה (ראו לדוגמה: פרוטקט נאיר, בפסקה 9 לפסק דיני; פרוטקט נאיר, בעמ' 535-536; רע"פ 4203/03 בוידאת נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה חיפה (לא פורסם, 29.6.2003); רע"פ 2809/05 טסה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.5.2005)). כמצב דברים זה, מן הראוי לא להחסיר מידי המדינה כלים חיוניים למאבק בפשיעה, אלא לאפשר לה למצות את הדין עם עברייני הבנייה לפי הכללים הרגילים. התוצאה אליה הגעתי מתמצתת אף את הנאשמים עצמם לנהל את ההליך השיפוטי ביעילות ובזריזות, וכמובן – לשים קץ להתנהגותם העבריינית כהקדם, ביודעם כי הימשכותה מעצימה את משקלה וחומרתה של העבירה בה הם מואשמים. זאת ועוד, איני סבורה כי קביעה זו תוביל, כפי שחשש בית המשפט המחוזי, לסרבול שלב ההוכחות בהליכים שעניינם עבירות נמשכות. משקבענו כי לצורך התגבשותה של עבירה נמשכת נדרש ראשית להוכיח בסיס איכותי, שעל אדניו הולכת ותופחת העבירה מבחינה כמותית – אך אינה משנה מקיומה או ממאפייניה – יוצא כי מרכז הכובד של הליך הראיות הינו בהוכחת יסודות העבירה המגבשים את בסיסה האיכותי. לאחר מכן, כל שיש להוכיח הוא אחד משניים: שהעבירה לא פסקה אלא התמשכה מאז התגבשה, או לחלופין שרצף העבירה נקטע בנקודת זמן כלשהי לאחר הגשת כתב האישום, וזו פסקה מהימשכותה. אם הוכיחה התביעה שהעבירה עורנה נמשכת, כל שעל הנאשם לעשות בפרשת ההגנה הוא להקים ספק סביר באשר להימשכותה של אותה התנהגות, המשמשת ראייה להימשכות העבירה.

15. עד כאן הניתוח העקרוני בדבר הנפקות שיש ליתן למועד הגשת כתב האישום בעבירה שקיומה מתמשך לתוך ההליך הפלילי. קבענו, כי הגשת כתב האישום אינה מהווה, כשלעצמה, אירוע המנתק את רצף העבירה, ואין בה כדי למנוע התחשבות ברצף זה בעת גזירת דינו של אדם, כל עוד נשמרים מאפיינים מסוימים של ההליך הפלילי. ניגש כעת לעניינו של המשיב.

מן הכלל אל הפרט

16. כנגד המשיב הוגש ביום ה-27.10.2004 כתב אישום בגין עבירה של אי-קיום צו שיפוטי לפי סעיף 210 לחוק התכנון והכניה. כתב האישום מאשים את המשיב בהפרת צו ההריסה השיפוטי שניתן בת"פ 3587/99, ומתייחס להפרה המיוחסת לו בלשון הווה ברורה. כך, נכתב בכתב האישום כי "המבנים כולם עומדים על תילם והשימוש נמשך כאילו לא קרה דבר" וכן כי "הנאשם ממשיך ומשתמש בכל המבנים כגן אירועים, נאשם 1 לא הרס ולא סילק את המבנים ומשתמש בהם בניגוד לצו של בית המשפט...". גם העבירות בהן מואשמת החברה המפעילה את גן האירועים, המנוהלת על ידי המשיב-נאשם, מתוארות בלשון הווה ("כתב אישום זה מוגש גם כנגד החברה שמפעילה את גן האירועים, מבלי שקיבל היתר בנייה כדין, למטרת הפקת רווחים כלכליים ובהפרה בוטה של החוק ושל צווי בית המשפט"). ניסוח זה אינו מגלה כוונה לתחום את האישומים כלפי המשיב לפרק זמן מסוים, נהפוך הוא. הוא מעיד כי התביעה ראתה את העבירה כנמשכת גם ביום הגשת כתב האישום. פירוש זה של כתב האישום עולה בקנה אחד עם סעיף 210 לחוק התכנון והכניה, החיקוק לפיו הואשם המשיב בכתב האישום, הקובע, כפי שראינו, עבירה נמשכת, ומקנה לבית המשפט סמכות להשית על נאשם המורשע בעבירה קנס עבור כל יום בו נמשכה העבירה לאחר המועד שנקבע לקיום הצו.

17. יתר על כן, במהלך המשפט שהתנהל בבית משפט השלום, הביאה המערערת ראיות לפיהן המשיך המשיב להפר את הצו השיפוטי שניתן כנגדו במועדים מאוחרים להגשת כתב האישום. כך, העיד עד התביעה המרכזי, מר אבי לוי, בדבר ביקור שערך במקרקעין ביום ה-31.5.2005, וכן העיד שהמבנים נהרסו בסופו של יום רק על ידי מדינת ישראל, ב-19.9.2006. כמו כן, הוגשו פרוטוקולים שנרשמו בהליכים המקבילים שהתנהלו בעניינו של המערער, ובהם הודאות המערער ועדויות שונות בדבר המשך הפעלת גן האירועים באופן בלתי חוקי כל אותה התקופה, ולאחר הגשת כתב האישום.

המערערת טענה בפירוש כי ראיות אלה מובאות לביסוס הימשכותה של העבירה המיוחסת למשיב גם לאחר הגשת כתב האישום. משהתנגד בא-כוח המשיב להבאת ראיות אלו, במהלך עדותו של העד הראשי, בטענה ש"אין אישום כזה", טענה המערערת כי: "אין הכוונה בהוספת התאריך החדש לייחס לנאשם עבירה שלא מיוחסת לנאשמים בכתב האישום. מכיוון שכתב האישום מייחס לנאשמים, ליתר דיוק לנאשמת 1 [כך במקור – ד.ב.], עבירה של אי קיום צו שיפוטי ועל פי טענת המאשימה המבנים נשוא כתב האישום לא נהרסו גם במשך פרק זמן של הרבה מעבר להגשת כתב האישום ... אנו מראים כי גם במועדים מאוחרים לכתב האישום, עדיין לא קיים הצו." בית המשפט אישר את מהלך התביעה בקובעו כי "בפסיקה בתי המשפט נאמר, לא אתה, כי בית המשפט רשאי להיזקק לעדויות באשר להמשך ביצוע עבירה נמשכת, אף מעבר למועד הגשת כתב האישום". לאחר מכן ביקש המשיב עצמו להסתמך על הפרוטוקולים שהגישה המערערת לבית המשפט, כתחליף לעדותו (ראו בעמ' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 16.1.2008). משחקר בא-כוחו חקירה נגדית את עד התביעה הראשי, לא ניסה הלה לערער את הראיות שהביאה התביעה להוכחת הימשכות העבירה. אדרבא, מפרוטוקול החקירה הנגדית עולה כי למעשה אין המשיב תולק על כך שהריסת המבנים הושלמה רק ביום ה-19.9.2006. ואכן, משהרשיע בית משפט השלום את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, נסמך הוא גם על ראיות אלו, המאוחרות לכתב האישום, לצורך ביסוס ההרשעה, ולאחר מכן לצורך גזירת דינו של המשיב.

18. מכלול הנסיבות האמור מעלה, כי רשאי היה בית משפט השלום להתחשב במלוא התקופה בה נעברה העבירה לצורך גזירת דינו של המשיב. כתב האישום שהוגש כנגד המשיב, הגם שהתבסס על העובדות שהיו בנמצא כעת הגשתו, הצביע על הפרתו הנמשכת של המשיב את הצו השיפוטי בעניינו; המשך ההתנהגות העבריינית לאחר הגשת כתב האישום הוכח כדבעי במהלך המשפט ולמשיב ניתנה הזדמנות להתגונן בפני טענה זו ולהביא ראיותיו. יש לדחות אפוא את טענתו של המשיב לפיה גזירת דינו בהתחשב במלוא היקף עבירתו ניצבת בסתירה לכלל לפיו "אין עונשין אלא אם כן מזהירין". המשיב הוזהר, ונענש בהתאם.

יתר על כן, לא למותר להזכיר את חומרת מעשיו של המשיב ואת השנים הארוכות בהן הפר את התוק באופן בוטה ובעזות מצח נדירה. בתי המשפט בפניהם הובא עניינו של המשיב, בהליכים השונים, התרשמו שמדובר באחד המקרים החמורים של עבריינות בנייה בהם נתקלו. הצהרתו הנחרצת של המשיב, לפיה אין בכוונתו למלא אחר צו ההריסה של בית המשפט, וכי לא יהרוס את המקום על אף ההחלטות התוזרות

ונשנות בעניינינו, מהווה זלזול בוטה בחוק. ריבוי ההליכים בהם נקט המשיב לאורך השנים, פעם אחר פעם, והתעלמותו מצווי בית המשפט על אף הפסיקות החד-משמעיות בעניינינו, עולה כדי ניצול לרעה ממש של הליכי משפט, ודומה כי כל שנועד להשיג, בעקיפין, הוא ארכות נוספות להפעלת המקום, במטרה לגרוף רווחים כספיים נוספים בניגוד לחוק. במצב דברים זה, הקנס הכספי שהושט על המשיב בידי בית משפט השלום, הולם את מעשיו ואת אופי התועלת אותה הפיק מפעילותו הבלתי חוקית לאורך השנים.

19. טרם סיום, ברצוני להתייחס להצעתו של בית המשפט המתוזז לפיה במקרים כגון זה פתוחה בפני התביעה האפשרות לבקש את תיקון כתב האישום, או להגיש כתב אישום נוסף. אשר להגשת כתב אישום נוסף, מדובר באמצעי מכביד על הנאשם ועל בתי המשפט, המטיל עומס מיותר, שאף אינו אפקטיבי, כאשר נאשם ממשיך בהתנהגותו העבריינית גם כאשר כתבי אישום תלויים ועומדים נגדו. יש בכך ניצול לרעה של משאבי האכיפה.

עם זאת, מסכימה אני לכך שתיקון כתב האישום עשוי לא אחת לסייע בניהול יעיל והוגן של הליכים מסוג זה. אפשר שאף רצוי היה למערערת שתפעל בדרך זו במקרה דנן, בו התמשכות ההליכים האחרים בעניינינו של המערער הובילה לפער משמעותי בין המועד בו הוגש כתב האישום למועד בו החל המשפט, ותיקון כתב האישום היה מתאפשר לה, קרוב לוודאי, על נקלה. אולם פיתרון זה אינו נכון וישים בכל מקרה ומקרה. אין לחייב את התביעה, בכל מקרה של עבירה נמשכת, לתקן באורח מלאכותי את כתב האישום על דרך תיקון התאריך הרשום בראשו. אפשרות תיקון כתב האישום עשויה להיות עדיפה במקרים מסוימים, אך אין היא הכרחית. אפשרות כזו אינה שוללת את העובדה הפשוטה, שכאשר כתב האישום מוגש שעה שהעבירה עודנה נמשכת, וכתב האישום מנוסח כראוי, מנוי וברור לצדדים כולם כי אין הוא מתיימר לטעון כי תמה ונשלמה העבירה; אלא רק, כפי שארע במקרה דנן, שהתגבש אותו אירוע "איכותי" המקים את העבירה ומאפשר להעמיד בגינה את העבריין לדין. כאשר בנסיבות כאלו נמשכת העבירה לתוך המשפט, על התביעה להעמיד את הנאשם על כוונתה לכלול את התמשכות העבירה לעניין העונש. משכך נעשה, והעבירה מוכחת כדבעי בראיות, אין להתעלם באופן מלאכותי מהמשכיות העבירה רק בשל התאריך בו הוגש כתב האישום. אין זו דרכו של ההליך הפלילי.

אכן, גם אם נצא מנקודת הנחה, אותה איני מאמצת, לפיה נפל פגם בכתב האישום, כאשר לא תוקן התאריך שבו, לא יועיל הדבר למשיב. כפי שפסק בית משפט זה לא אחת, כאשר כוונת המאשימה ברורה וכשלנאשם ידועות הראיות נגדו, אין להיתפס לליקויים ניסוחיים או "טכניים" בכתב האישום (לעניין זה ראו את ניתוחה המאלף של חברתי, השופטת נאור, ברע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 20.2.2006); וכן ראו ע"פ 7150/06 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.6.2008); ע"פ 170/07 ליאור מטיס נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.11.2007)). ההליך הפלילי חותר חתירה מתמדת לאיזון בין הצורך להגן על זכויות הנאשם באמצעות הפרוצדורה הפלילית, לצורך להגן על הציבור מפני נזק ועיוות דין. איזון זה לא ימצא את מקומו אם יבחר בית המשפט להתעלם מהאשמות שהיו ידועות לנאשם והוכחו כלפיו מעל לכל ספק סביר, רק בשל ליקוי טכני בכתב האישום – שאיני סבורה שהתקיים בענייננו (ע"פ 289/58 הרשקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד יד(1) 627, 634-633 (1958)). גישה זו צועדת עימנו משחר ימיה של מערכת המשפט בישראל, ועדיין לא נס ליחה. וכך קבע הנשיא זמורה בע"פ 1/48 סילווסטר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד א(1) 5 (1949):

"פרוצדורה פלילית טובה צריכה כוודאי לתת לנאשם את מלוא ההגנה כדי למנוע עיוות דין, אבל הדיון הפלילי אינו צריך לקבל צורת משחק אישקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשפט."

התוצאה

20. סיכומי של דבר, מקובלת עלי עמדת המערער, שהתקבלה בבית משפט השלום, לפיה משהימשכות העבירה עד ליום ה-19.9.2006 הוכחה בבית המשפט מעל לכל ספק סביר, רשאי היה בית משפט השלום להתחשב במלוא רצף העבירה לצורך גזירת עונשו של המשיב. משכך, דין הערעור להתקבל ופסק דינו של בית משפט השלום יושב על מכוננו. יוער, כי בהתחשב בחומרת העבירה שעבר המשיב ובמכלול הנסיבות הקשות האופף את העבירה, לא נראה כי חרג בית משפט השלום ממדיניות הענישה המקובלת בגזר דינו.

ה נ ש י א ה

השופטת מ' נאור:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה א' ריבלין:

מצטרף אני לפסק-דינה של חברתי הנשיאה, ד' ביניש, על כל נימוקיו וטעמיו. גם אני סבור כי העבירה הקבועה בסעיף 210 לחוק התכנון והכניה הינה עבירה נמשכת, וכי הגשת כתב האישום לגביה אינה מנתקת בהכרח את רצף העבירה.

אין בהגשת כתב האישום כדי למנוע את כירור הימשכותה של העבירה בבית המשפט. קל וחומר כך כשהמדובר בעבירות נמשכות שעניינן הפרה של צווים שיפוטיים. טענות המערער בעניין זה אין פירושן אלא כי המערער, אשר המרה את החוק במצח נחושה, מבקש לאחוז בעצם הגשת כתב האישום נגדו כנסיכה המקילה את העונש הראוי לכיצוע העבירה המתמשכת. אלמלא בוצעה ההריסה בידי המערער, הרי לשיטת המשיב היה צורך להמשיך ולתקן, חזור ותקן, את כתב האישום עד אין קץ.

מי שהפר את הוראות חוק התכנון והכניה והמשיך ועשה כן, אף שנצטווה לחדול מכך, והמשיך ועשה כן חרף צווים שיפוטיים שהוצאו, אינו זכאי שיעלימו עין מההיקף המלא של העבירה.

המשנה לנשיאה

הוחלט כאמור בפסק-דינה של הנשיאה ד' ביניש.

ניתן היום, כ"א בסיון התשע"א (23.06.2011).

שׁוֹפֵט

הַמְשָׁנָה לְנִשְׂיָאָה

הַנְּשִׂיָאָה

העותק כפוף לשיווי עריכה וניסוח. 08105710_N04.doc דו
מרכז מידע, טל 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il